

Het vermogen tot verwondering

'Wij hielden vroeger thuis geen huisdieren, althans niet echt. De wandelende tak die ik op school kreeg, vergat ik blaadjes te geven; hij moet de hongerdood zijn gestorven', 'vertelt de ik-figuur in *Het Maggischip*, het tweede boek van Chantal van Dam. Het zou niet terecht zijn, deze hoofdfiguur daarom onverschilligheid voor wat leeft en groeit toe te schrijven: alleen al haar beroep van 'natuurbeschermer' op het ministerie van landbouw en visserij getuigt van het tegendeel. Niettemin: als zij bijna bij toeval een jonge poes als huisgenoot krijgt, voegt dat een nog ongekende dimensie toe aan haar leven. Al snel is Otto, zoals ze het dier noemt, meer dan een huisdier 'dierbaar familielid' geworden.

Als dit dierbare familielid haar na korte tijd al weer komt te ontvallen, voelt ze dan ook een authentiek verdriet. Deze rouw, door niet-huisdierbezitters gemakkelijk gebagatelliseerd, maakt herinneringen aan de andere rouwperiodes in haar leven wakker. Zoals de nauwelijks bewust beleefde tijd na de dood van haar jongere broertje, toen ze zelf nog een kind was. En zoals het veel schrijnender verdriet na haar vaders dood.

Beelden uit een kinderleven en dat van een volwassen vrouw wisselen elkaar in rustig tempo af in *Het Maggischip*. Het

Foto Bert Nienhuis

Chantal van Dam

kind, dat ondanks de verliezen veel compensaties vindt in een veilige omgeving, groeit uit tot een evenwichtige vrouw. Een ambtenaar, zeker, maar niet een die voldoet aan het beeld van een dorre bureaucraat. Ze houdt het vermogen, verwonderd te zijn.

Deze lezer die zich bij het horen van het woord 'ambtenaar' voorbereidt op het saaie, onbegrijpelijke proza dat deze beroepsgroep gewoonlijk pleegt te produceren, wordt door Van Dam aangenaam verrast. Zij vertelt haar verhaal met warmte en humor, in een sobere, heldere stijl. *Het Maggischip* is een klein, maar compact geschreven boek waarin iedereen, die weet wat een verlies verwerken betekent, veel zal herkennen.

Betty Notenboom